

GEDAAGDE

AFSCHRIJFT

RECHTBANK AMSTERDAM
sector kanton - locatie Amsterdam
rolnummer: CV 02-14127
10 maart 2004
11

Vonnis van de kantonrechter te Amsterdam in de zaak van:

Paul Theodoor Andriesse
wonende te Amsterdam
eiser
gemachtigde: mr.M.C.Kaaks

t e g e n

Hellen Cornelia Geertruida Maria van Meene
wonende te Alkmaar
gedaagde
gemachtigde: mr.E.C.B.Adriaanse

HET VERDERE VERLOOP VAN DE PROCEDURE

In deze zaak is op 17 september 2003 tussen partijen een tussenvonnis geweest. Voor de inhoud van dat tussenvonnis, bij de inhoud waarvan de kantonrechter blijft, wordt daarnaar verwezen. Ter uitvoering van dat tussenvonnis zijn nog de volgende stukken gewisseld:

- een akte van gedaagde met bewijsstukken
- een akte van eiser met bewijsstukken
- een akte van gedaagde met bewijsstukken
- een akte van eiser.

Daarna is andermaal vonnis bepaald.

GRONDEN VAN DE BESLISSING

1. Ten gevolge op hetgeen in het tussenvonnis onder 10. staat wordt overwogen dat aan de gevorderde verklaring voor recht betreffende een billijke vergoeding voor verloren provisie uit overeenkomsten met klanten en relaties bij wie eiser gedaagde heeft geïntroduceerd, naast de na pleidooi gespecificeerde schadevordering, geen aparte betekenis wordt toegekend. Die gevorderde verklaring voor recht wordt daarom bij gebrek aan belang

afgewezen.

De schade:

2. De duurovereenkomst van partijen is in het tussenvonnis gekarakteriseerd als een agentuurovereenkomst. Allerlei beschouwingen over primaire galeriecontracten, investeren in de kunstenaar etc.etc. zijn daarmee minder van belang. Als eiser daar afspraken over had willen maken had hij dat moeten doen als professional op dat terrein. Nu dat niet is gedaan wordt bezien wat de schade is van eiser in het licht van een summier geregelde agentuurovereenkomst (zie ook in het tussenvonnis onder 7.). Daarbij wordt rekening gehouden met de omstandigheid dat de verhouding tussen partijen vanaf begin 2001 verslechterde (zie bijv. dupliek 26 en pleidooi gedaagde onder 22), dat geen duidelijke oplossing van de toedeling van de Japan-serie werd bereikt en dat gedaagde bij gebrek aan duidelijke afspraken daarover kon menen dat zij de relatie met eiser onmiddellijk dan wel op zeer korte termijn kon beëindigen.
3. Wat partijen (mondeling) hebben afgesproken in het kader van de agentuurovereenkomst dan wel wat geacht kan worden te zijn afgesproken is niet volledig komen vast te staan. Partijen zijn het er wel over eens dat eiser aan gedaagde 50% afdroeg van hetgeen hij ontving voor door hem in zijn galerie aan derden verkocht werk van gedaagde na aftrek van de kosten van gedaagde (zoals ook genoegzaam blijkt uit overgelegde facturen). Dat eiser 10% van de verkoopopbrengst van het werk van gedaagde in rekening bracht aan buitenlandse galleries staat ook wel vast. Voorts is voldoende aannemelijk geworden dat gedaagde gerechtigd was om te bepalen dat door haar gekozen galleries werk van haar konden verkopen (zie bijv. repliek 59/60). Ten slotte kon gedaagde ook een verkoopstop instellen (zie repliek 63).
4. Eiser heeft na pleidooi zijn schade gespecificeerd. Uit zijn specificatie blijkt dat hij geen schadeloosstelling ex artikel 7:441 leden 1 en 2 BW vordert. Eiser vordert (volledige) vergoeding van door hem geleden schade. Uitgangspunt daarbij was dat hij 3 edities van de Japan-serie kon verkopen, ongeacht de onregelmatige opzegging van de overeenkomst door gedaagde. Voorts ging eiser er ook van uit dat hem 10% toekwam over de verkoop van de Japan-series door andere galleries, ook weer ongeacht de opzegging door gedaagde. In zijn akte na tussenvonnis heeft eiser vorenbedoelde uitgangspunten niet gehandhaafd, althans hij verzet zich niet tegen de redenering blijkend uit het tussenvonnis onder 12/13.
5. Anders dan eiser meent is aan gedaagde in het tussenvonnis geen bewijsopdracht verstrekt. Dit zou ook onjuist zijn geweest nu eiser gehouden is zijn schade te bewijzen gelet op het bepaalde in artikel 7:441 lid 3 BW. Gedaagde heeft op acceptabele wijze de bij tussenvonnis gevraagde gegevens in het geding gebracht. Mede ter voorkoming van geschillen over aantallen vanwege tijdstip koop en tijdstip van betaling (zie akte van eiser van 21 januari 2004 onder 10.) zijn gegevens gevraagd over 2001 en 2002.

Met de gegevens zoals die door gedaagde na tussenvonnis zijn verstrekt wordt dan ook rekening gehouden voor wat betreft de schadevordering, ook met de provisie van 10% die eiser bij buitenlandse galeries in rekening bracht. De omstandigheid dat die 10% niet bij gedaagde in rekening werd gebracht brengt niet met zich dat deze post niet als schade kan worden aangemerkt nu voldoende is komen vast te staan dat eiser die 10% bij buitenlandse galeries in rekening placht te brengen. Door de opzegging door gedaagde is hem de mogelijkheid om die provisie te verwerven ontnomen hetgeen als schade kan worden aangemerkt.

6. Dat eiser de drie hem, oorsponkelijk, toebedeelde series allemaal in 2001 zou hebben verkocht lijkt onaannemelijk. Uitgaande van hetgeen volgens gedaagde daadwerkelijk van de Japan-serie is verkocht in 2001 is het verschil met wat eiser stelt te hebben kunnen verkopen wel erg aanzienlijk. Daarnaast wordt er rekening mee gehouden dat gedaagde de mogelijkheid had om een verkoopstop in te stellen, althans dit is nooit door eiser betwist. Ten slotte heeft eiser niet gemotiveerd bestreden dat door hem overgelegde briefjes van belangstellende klanten niet tot aankopen door die klanten hebben geleid (zie akte van gedaagde van 17 december 2003 onder 13.). Het lijkt echter niet onredelijk ervan uit te gaan dat eiser ca 2x zoveel zou hebben verkocht als thans volgens gedaagde is gebeurd. Voor wat betreft verkopen door derden is er onvoldoende aanleiding af te wijken van de opgave van gedaagde in haar akte na tussenvonnis onder 5. Voornoemde uitgangspunten worden gezien in samenhang met hetgeen onder 2. is overwogen.
7. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen wordt een bedrag aan schade toegewezen van \$ 30.000,- = EUR 26.421,- naar de middenkoers van de dollar van 28 december 2001 (opgave Abn-Amro 1 EUR = \$ 0.88070).
8. De goodwill:
Uitgegaan wordt van een gemiddelde omzet van EUR 45.378,- p.j. (antwoordakte onder 26.). Dat eiser niet zou hebben bijgedragen aan de roem van gedaagde lijkt een onderschatting van de (promotie)werkzaamheden die eiser in elk geval voor gedaagde heeft verricht in het kader van hun samenwerking. Mede rekening houdend met hetgeen al is overwogen wordt een klantvergoeding van EUR 12.000,- passend geoordeeld.
9. De compensatie:
Eiser gaat er aan voorbij dat het beroep op compensatie al voor tussenvonnis is gedaan en in het tussenvonnis is vermeld. De vordering waarmee gedaagde wil compenseren is voldoende toegelicht terwijl eiser deze vordering niet (gemotiveerd) heeft bestreden. Dat betekent dat het beroep op compensatie met de hoofdsom van \$ 3.550,- = EUR 3.748,80 naar de middenkoers van 18 maart 2003 (opgave Abn-Amro 1 EUR = \$ 1.05600) wordt toegewezen.
10. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen wordt de vordering van eiser

Pagina - 4 -

CV 02-14127

toegewezen als hieronder zal worden bepaald.

11. Partijen zijn beiden op onderdelen in het ongelijk gesteld. De kosten worden daarom gecompenseerd.

BESLISSING

De kantonrechter:

- I verklaart voor recht dat gedaagde de overeenkomst van partijen onregelmatig heeft opgezegd waardoor zij schadelijkt jegens eiser is geworden;
- II veroordeelt gedaagde om tegen behoorlijk bewijs van kwijting aan eiser EUR 34.672,20 te betalen;
- III compenseert de proceskosten;
- IV verklaart de veroordelingen uitvoerbaar bij voorraad;
- V wijst af het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen door C.von Meyenfeldt, kantonrechter, en bij vervroeging uitgesproken ter openbare terechtzitting van de Rechtbank Amsterdam van 10 maart 2004 in tegenwoordigheid van de griffier.

De griffier

De kantonrechter

Voor afschrift conform
De griffier van de rechtbank Amsterdam
sector kanton